

Mites de Ponent

El Pont Vell d'Alfarràs

Text: **Joan Bellmunt i Figueres** Il·lustració: **Sebastià Tamarit i Barrull**

La gent d'Alfarràs té molt present el Pont Vell. La llegenda conta que, abans d'haver-hi el pont, s'havia de passejar pel mig del riu per anar a l'altre costat a buscar aigua a la font de la Guineu. Com podeu suposar, s'hi anava amb càntirs a buscar-la i arribà un moment en què esdevingué força pesat.

Diuen que hi havia una minyona d'una casa benestant que cada dia havia de fer un munt de viatges per anar a buscar aigua per als senyors i es veu que ja n'estava farta, de creuar tan sovint el riu, sempre anava molla i tot li feia mal.

Un dia, quan tornava amb el càntir ple, s'assegué un moment sota una frondosa ombra i va començar a parlar tota sola:

– No sé què donaria perquè aquí hi hagués un pont!

Encara no havia acabat de pronunciar aquestes paraules quan se li va aparèixer un jove galant que li va contestar:

– Què donaries per un pont?

– El que fos! –afegí la noia.

– Em donaries l'ànima?

– Qui ets tu?

– Sóc el dimoni.

– Mira, fins l'ànima et donaria si aquí em fessis un pont per passar. Si d'aquí a tres dies el pont està fet, la meva ànima serà teva.

– Tracte fet. D'aquí a tres dies passaràs de l'un costat a l'altre per damunt del pont. Però recorda, quan moris la teva ànima vindrà amb mi.

– Tracte fet, però si quan canti el gall a l'albada del tercer dia el pont no està acabat, no hi ha tracte.

La noia va tornar amb el càntir cap a casa, i mentre donava tombs a la conversa que havia sostingut amb el foraster, no sabia si ho havia somiat o si era una realitat.

El dubte s'esvaí al matí següent. Quan va tornar a buscar aigua a la font de la Guineu descobrí, amb amargor, que a l'un costat i a l'altre, durant la nit, s'havia començat a aixecar l'estructura d'un pont.

L'endemà –segon dia després del tracte–, la noia tornà a agafar el càntir i s'encaminà, més que a buscar aigua, a veure si havia continuat la construcció del pont.

Quin esverament agafà quan va veure que el pont era pràcticament acabat! Només quedava posar unes poques pedres per al seu acabament. Va córrer, esverada, a contar-ho tot a la seva mestressa.

– No tinguis por, tot es resolrà –féu la mestressa. I va dir-li què havia de fer.

Aquella nit, en començar a fosquejar, la noia es posà al costat del pont, i quan entrà la fosca aparegué el personatge en qüestió per acabar l'obra, la noia tirà una galleda d'aigua freda al gall que havia portat dintre d'una cistella.

I el gall, amb aquell ensurt, es posà a fer cants d'esglai mentre fugia corrent. L'objectiu s'havia acomplert, el gall havia cantat a la tercera nit i el pont encara no era acabat. No es podia passar de l'un costat a l'altre. El pacte, per tant, restava trencat. La noia havia salvat la seva ànima.

Van passar uns dies, i la sorpresa de la gent d'Alfarràs per aquell pont no tenia fi. Van decidir acabar-lo, i

així ho feren amb l'esforç de tothom. És el Pont Vell.

Ara